

рення музичних, літературних творів, корисних моделей, винаходів тощо.

Список використаних джерел:

1. Західна Консалтингова Група: Правовий захист інтелектуальної власності в Україні: проблеми та перспективи розвитку. URL: <https://zkg.ua/yurydychni-posluhy-praktyku/pravovyi-zakhyst-intelektualnoi-vlasnosti/> (дата звернення: 15.05.2021).
2. Представництво України при відділенні ООН та інших міжнародних організаціях у Женеві: Всесвітня організація інтелектуальної власності. 16.10.2012. URL: <https://geneva.mfa.gov.ua/posolstvo/2610-wipo> (дата звернення: 15.05.2021).
3. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23.12.1993. № 3792-XII. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3792-12> (дата звернення: 15.05.2021).
4. Проблеми правового регулювання інтелектуальної власності: наукова стаття / Асадчев Ю.І. Юрид. платформа LexLiga. URL: <http://lexliga.com/ua/novosti/problems-pravovogo-regulirovaniya-intellektualnoj-sobstvennosti> (дата звернення: 15.05.2021).
5. Цивільний Кодекс: Закон України від 16.01.2003. № 435-IV. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 15.05.2021).
6. Язвінська О. 7. Найцінніший капітал: Охорона інтелектуальної власності у світі й Україні // Науковий світ. 2004. № 6. С. 8-11.

Артеменко Дар'я Сергіївна,
студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Орлова Олена Олександрівна,
к.ю.н., доцент, доцент кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ: УКРАЇНСЬКИЙ
ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД**

Проблема подолання корупції є однією з нагальних і це стосується не тільки України, але й, в цілому, світу. Пандемія **COVID** викликали ще **більші недоліки, пов'язані із протидією корупції.**

Міжнародна антикорупційна організація Transparency International оприлюднила чергове щорічне дослідження – «Індекс сприйняття корупції» (також відомому за англійським скороченням **CPI**) за **2020 рік, в якому Україна отримала 33 бали за 100-бальною шкалою. Зі 180 досліджених країн чи територій Україна посідає 117–122-е місце разом із Непалом, Єгиптом, Есватіні, Сьєрра-Леоне і Замбією [1].**

Більшість країн світу розробили, прийняли та законодавчо закріпили спеціальні закони про боротьбу з корупцією. Прийнято низку обов'язкових та консультативних міжнародно-правових актів (Організацією Об'єднаних Націй, Організацією американських держав, Організацією економічного співробітництва та розвитку, Радою Європи, Європейським Союзом) тощо, які мають на меті встановити спільні методи боротьби з корупцією шляхом забезпечення виконання антикорупційних законів на національному рівні.

Україна має гідну правову основу для боротьби з корупцією, зокрема Закон України «Про запобігання корупції» [2], «Про Національне антикорупційне бюро України» [3], «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» [4] та ряд інших нормативно-правових актів.

Щодо досвіду протидії корупції у зарубіжних країнах, то, наприклад, у Фінляндії існує чітка та ефективна система боротьби з корупцією, заснована на дієвій законодавчій базі та державній підтримці. Відповідно до положень Кримінального кодексу Фінляндії, за дії, які можуть бути кваліфіковані як корупція, санкції варіюються від штрафу до позбавлення волі на строк до чотирьох років, залежно від ступеня суспільної небезпеки злочину [5].

Ще один приклад у боротьбі з корупцією в Нідерландах. Антикорупційна діяльність в цій країні відбувається на процедурному та інституційному рівнях. Поширеними є такі заходи, як публічність та звітування про корупцію, а також відкрите обговорення їх наслідків.

Ізраїль забезпечує дублювання моніторингової діяльності щодо можливих проявів корупції. Відповідний контроль здійснюється урядовими організаціями та спеціальними підрозділами поліції, Управлінням державного контролера, на яке не впливають міністерства чи інші державні органи. Ці організації розслідують можливість корупції та у разі виявлення повідомляють про це слідчим органам. Крім того, отримані дані повинні бути опубліковані [6].

У Федеративній Республіці Німеччина боротьба з корупцією базується на завданні знищення матеріальної, особливо фінансової, бази злочинних груп. Це буде досягнуто шляхом конфіскації активів та створення відповідної законодавчої бази для запобігання «відмиванню грошей».

Відповідно до кримінального законодавства про боротьбу з корупцією, що міститься в Кримінальному кодексі Канади 1985 р. підкуп суддів, заступників чи поліцейських вважається найсерйознішою формою корупції в Канаді. Нарешті, вважається, що цей вид злочину підриває віру суспільства у справедливість та справедливість у здійсненні правосуддя, що є необхідною передумовою існування будь-якої законної форми правління. Саме за ці корупційні злочини максимальним покаранням є позбавлення волі на термін до 14 років (друге найсуворіше покарання в Канаді після довічного ув'язнення за вбивство).

Кримінальний кодекс Данії 1994 року передбачає кримінальну відпові-

дальність як за активний, так і за пасивний підкуп осіб, які обіймають чи займають державні посади. Відповідно до кримінального законодавства Данії, будь-яка особа, яка незаконно дає, обіцяє або пропонує особі, яка обіймає державну чи державну посаду в міжнародній чи іноземній організації, подарунок чи іншу привілею з метою примусити цю особу виконати або не виконати відповідну дію - буде покарано штрафом або позбавленням волі на строк до трьох років.

У боротьбі з корупцією багато країн вживають організаційні заходи - створюють спеціалізовані установи, організації, метою яких є розробка відповідних стратегій і тактик та розробка профілактичних заходів з нормативним та функціональним змістом [6].

Як влучно зазначає І.В. Коруля, український уряд повинен:

- розробити послідовну державну політику у боротьбі з корупцією, яка б включала комплекс заходів державного, політичного, економічного, соціального та правового характеру;
- створити спеціальну антикорупційну службу, незалежну від усіх відомств, яка забезпечувала б контроль за діяльністю державних органів різних рівнів;
- забезпечити незалежне функціонування судової влади [7].

Однак, враховуючи актуальність цього питання, варто вивчити весь комплекс заходів на національному рівні та міжнародному рівнях з метою їх вдосконалення та розробки нових механізмів вирішення цієї проблеми. Значну увагу слід приділити не тільки законодавчому регулюванню протидії корупції, але й підвищенню рівня правової свідомості та культури громадян, зміни правового мислення і не допущення корупційних проявів кожною особою безпосередньо та особисто не через загрозу юридичної відповідальності, а через переконання та свідоме не бажання заохочувати такі дії. Практика за кордоном у цьому відношенні показує, що саме це є однією з головних умов успішного подолання корупції.

Список використаних джерел:

1. Індекс сприйняття корупції: Україна поліпшилась, але є ризики. 28 січня 2021. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/indeks-spryjniattia-korupciji-2020/31070408.html> (дата звернення: 28 квітня 2021).
2. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради*. 2014. № 49. ст. 2056. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>.
3. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України 14 жовтня 2014 року № 1698-VII. *Відомості Верховної Ради*. 2014. № 47. ст. 2051. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18#Text>.
4. Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів: Закон України від 10 листопада 2015 р. № 772-VIII. *Відомості Верховної Ради*. 2016. № 1. ст.2. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/772-19#Text>.
5. Черніков Д.Ю. Інформаційно-комунікаційні технології як ефективний інструмент протидії корупції. *Молодий вчений*. 2018. № 11(2). с. 948-950.

6. Халковський О.М. Досвід протидії корупції у зарубіжних країнах. *Економіка та держава*. 2011. № 3. с. 104-106.

7. Коруля І.В. Зарубіжний досвід у сфері протидії корупції та можливість його використання в Україні. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. № 1. с. 170-173.

Байрак Катерина Сергіївна,
здобувач вищої освіти 1 курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Скиба Елеонора Костянтинівна
професор кафедри гуманітарних
дисциплін та психології поліцейської
діяльності Дніпропетровського
університету внутрішніх справ,
доктор філософських наук, доцент

ІНФОРМАЦІЙНА ЗАБРУДНЕНІСТЬ ЯК ПРОБЛЕМА СЬОГОДЕННЯ

Наш час – це час комп’ютерних технологій та стрімкого росту користувачів всесвітньої мережі Інтернет. Все частіше на різних веб-сторінках зустрічається небажаний контент. Контент, який не сприяє розвитку суспільства, не впливає у позитивному сенсі на формування світогляду, а, навпаки, є одним із чинників поступової деградації сучасного людства. Найбільш негативно впливає інформаційне «забруднення» на дітей та підлітків, як осіб, у яких світогляд та психіка знаходиться у процесі формування.

Інформаційне забруднення сприймається сьогодні як засмічення інформаційних ресурсів непотрібними, невідповідними та низькоякісними даними. Поширення недостовірної та небажаної інформації може мати згубний ефект на свідомість та практичну діяльність людини. Такі наслідки розглядаються у якості негативних результатів інформаційної революції[1].

Забруднення інформаційного простору є основною проблемою, яка швидко поширюється. Таке становище стало особливо актуальним останнім часом, члени сучасного інформаційного суспільства стикаються з різним негативним потоком даних. Всі проблеми та негаразди, що відбуваються у світі миттєво стають відомими і «звалюються» на людей через усі засоби масової інформації. Але не лише погані новини є джерелом «забрудненої» інформації, до «сміття» сьогодні дослідники включають і такі види як спам,